

2.3. Паралелни – вариативно-метаморфозиращи – символики на границата

*„И напразно тънка риза
завистливо е покрила
стан момински ненагледен...“*

*„...косата разпиляна
непокорна златна свила...“*

*„...тъмно було да прикрие
наскърбена хубавица...“*

*„Облаците накъдето,
там и ази!“*

(„Милица“, 1900 г.)³⁴

Тук ще се опитаме да обхванем един изключително устойчив и твърде типичен комплекс от зрителни нагледни в Яворовата поезия. Става дума за следния неотклонно символизиращ се семантичен ред: *дреха – коси – воал – було – саван – облак – маска*. Определено считаме, че съдържащите се в него символики се отнасят към общо семантично гнездо – т.е., те не влизат в поетическото творчество на Яворов независимо една от друга, а по-скоро **произлизат** от солидна семантична основа (цитираните в епиграфа стихове целят да маркират именно този гещалтен фундамент). Те принадлежат на стабилна значеща структура, способна да излъчи в по-късно създадените текстове на Яворов както символични, така и алегорични значения. В отделни случаи става дори възможно някои компоненти, съставляващи тази структура, пределно да се активизират и да успеят да обемат в себе си значимостта на първоначално формираното семантично ядро – да го репрезентират и символизират в неговата компактност.